

[Axel Møller.]

med Hensyn til Dommere stadig indtil videre havde sit Forblivende ved Bestemmelsen i Retsplejelovens § 44.

Om det nu foreliggende Lovforslag maa man sige, at det hverken indskrænker eller udvider Justitsministerens Kompetence til at konstituere Dommere. Nu som før kan Justitsministeren konstituere, som almindelig Regel indtil et Aar og kun i et enkelt Undtagelsestilfælde, Sygdomstilfælde, for længere Tid. Det nye ved det her foreliggende Lovforslag er da det, at der gives en Adgang til ved særlig kgl. Resolution at forlænge denne Frist af et Aar i de Tilfælde, hvor en Dommer faar andet offentligt Hverv, som Minister eller paa anden Maade, at varetage.

Der er i Lovforslaget — som det er refereret af tidligere ærede Talere — truffet bestemte Garantier mod Misbrug af denne Bestemmelse: Forlængelse af Konstitution ved kgl. Resolution maa kun gælde for et Aar ad Gangen, Forlængelsen maa højst andrage 3 Aar; hver Gang en Resolution gives — altsaa hvert Aar, hvis den gives flere Gange —, skal Samtykke indhentes af den vedkommende Retspræsident, og endelig kan kun faste Dommere udfylde den Stilling, der ikke skal endeligt besættes endnu.

Ærede Medlemmer vil saaledes se, at det her foreliggende Forslag er langt mere begrænset end det, der blev ændret ved Behandlingen af Tjenestemandsløven i Sommer, og at det er langt mere begrænset end de Regler, der gjaldt i vor ældre Ret eller gælder i fremmed Ret.

Jeg maa derfor tilbagevise den Indsigelse, som jeg ser har været gjort gældende offentligt af Dommer Grundtvig, en af dem, der tidligst har taget til Orde imod den oprindeligt foreslaaede Bestemmelse i Tjenestemandsløven: Dommer Grundtvig siger nemlig, at det vil meget lidt fremme Befolkningens Respekt for Rigsdagen at se Rigsdagen nu vedtage noget, som den tidligere var imod, og at de ærede Medlemmer, der tidligere stemte for det Ændringsforslag, mine Medforslagsstillere og jeg havde stillet, i Løbet af et halvt Aar har skiftet Overbevisning.

Dette er jo ganske uberettiget at sige. Jeg har dokumenteret, hvorledes det oprindelige Forslag lød, og hvor langt mere vidtgaaende det var. At man baade af formelle og reelle Grunde gik imod dette Forslag, kan dog ingenlunde bevirke, at man paa Forhaand nu ogsaa skulde gaa imod det langt mere begrænsede Forslag, som tilmed

gaar den rigtige Vej ved at gaa om ad Udvalget for Rettens Pleje.

Det forekommer mig, ligesom det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, at Motiverne til Lovforslaget ikke er saa helt fyldestgørende. Det siges i Motiverne, at Retsplejelovens § 44 sandsynligvis slet ikke har tænkt paa det Tilfælde, at en Dommer skulde blive Minister, at det altsaa er noget, der har ligget helt udenfor Lovgiverens Tanke. Det tror jeg nu ikke man kan sige; det er ret nærliggende at tænke paa, naar man taler om saadan Konstitution i Dommernes Forfald, at dette Forfald ogsaa kunde bestaa i, at vedkommende Dommer bliver udnævnt til Minister, og vi har dog adskillige Eksempler her idette Land paa, at Dommere er blevet udnævnt til Ministre fra deres Dommerstilling. Jeg behøver ikke at nævne Navne, men det er jo sket flere Gange.

Jeg udtalte da ogsaa ved Behandlingen af Tjenestemandsløven i Sommer, at efter min Mening havde man netop med denne Bestemmelse bl. a. tænkt paa at hindre, at en Dommer, der blev Minister, paa ubestemt Tid skulde kunne holde sig en Retrætepost aaben, og jeg vilde dog tro det ret rimeligt, at man ogsaa har haft et saadant Tilfælde for Øje.

Heller ikke forekommer det mig afgørende, som det fremhæves i Motiverne, at man ikke kender lignende Begrænsningsregler i andre Lande, for hvis den Regel, som Retsplejelovens § 44 er havnet ved, skulde vise sig ved en nærmere Undersøgelse at være den bedste, hvorfor skulde vi dog saa ændre den, fordi man maaske i andre Lande ikke har en tilsvarende Regel?

Heller ikke kan jeg uden videre erkende, hvad det ærede Medlem Hr. Vagn Bro fremførte, at alle Embedsmænd bør stilles lige med Hensyn til Adgangen til at blive Minister. Det kan jeg ikke erkende, og det erkender dette Lovforslag jo heller ikke, fordi det har en langt mere begrænset Adgang for en Dommer, der bliver Minister, til at holde sit Embede aabent gennem Konstitution, end man har overfor andre Embedsmænd. Man er meget strengere med Hensyn til Dommere, og jeg synes i og for sig, at dette er rigtigt, men jeg maa paa den anden Side erkende, at Retsplejelovens § 44, saaledes som den nu er affattet, kan medføre visse Ulemper.

Det er selvfølgelig en Overdrivelse at sige, at denne Paragraf i sin nuværende Form udelukker, at Dommere kan blive